

א ריכסינג תמוז

לקבל את החיים - במנוחה ע"י אמונה שלום בטחון ושמחה

פרשת מקץ תשפ"ו // שנה ג' // גליון ב"א

שיעורי כ"ק אדמו"ר מפנים מאירות דסיקסא שליט"א

אור הבוקר

א וישב תשפ"ב (1-1-6-2-55)

כי אשב בחשך ד' אור לי (מיכה ז ח)

לחיות עם אמונה ובטחון גם – וביותר – במצבים החשוכים ביותר

זהו ענין ברייתו של עולם ברישא חשוכא וכי' (שם עז ב) דבריאת העולם היה על דרך זה להשיג מידת העונג וזה אי אפשר רק על ידי דברישא חשוכא כמו שנאמר (מיכה ז, ח) כי אשב בחושך דייקא אז ה' אור לי כמו שנאמר (תהלים יח, יד) ישת חושך סתרו שהקב"ה מסתתר תוך החושך וכפי תוקף החשכות וההעלם כן הוא תוקף האור הגנוז בו שיוכל להשיג על ידי זה החשכות כמו שנאמר (דברים ד, כט) ובקשתם משם את ה' וגו' משם דייקא ואומר (ירמיה ל, ז) עת צרה וגו' ומכנה יושע והכתוב אין קורא צרה לגוף לבד רק מזה שבאמת מיצר גם בנפש מזה דייקא הוא הישועה לנפש (ר' צדוק הכהן מלובלין – רסיסי לילה אות יז)

זמן של טוב וחסד

איתא בספה"ק בני שלשים לרמז, ש'חנוכה' גימטרי' טוב חסד'. חנוכה הרי הוא זמן של טוב וחסד. הקב"ה נותן לנו טוב וחסד, ואנו יתן לאחרינו כל בית ישראל, טוב וחסד, בעזר ה' בפנים מאירות, באמונה שלום בטחון ושמחה.

אמונה ובטחון בשפל

המדריגה מעלה את

האדם מדריגות גבוהות

איתא בספה"ק פרי הארץ: המדריגה השמינית שבמידת הבטחון, שמבואר בחובת הלבבות שער הבטחון, הוא: שכל אדם, בלא נפק"מ מי שהוא, אפילו אם נמצא בשפל המדריגה שאף שייך אצל הכלל ישראל, עכ"ז צריך להניח כל בטחונו בה'. הצור תמים פעלו, הקב"ה שהוא טוב ומטיב עד סוף התכלית הכל, צריך להאמין בהשגחה פרטית, שכל דבר שבעולם, אינו רק אין עוד מלבדו. בלי נפק"מ באיזה מדריגה שנמצאים.

להשר המשקים שיזכרוהו, כתיב 'וישכחוהו', כי אפילו כשנמצאים בבור עמוק, אסור ולא שייך אפילו לשכוח אף לרגע שיש בורא ומנהיג בעולם, וצריכין להחזיק באמונה ובטחון הנכונה בשמחה.

ומסיים הפרי הארץ: כללו של דבר הוא, כשהקב"ה שולח על האדם יסורים, ומביא עליו קשויים, אם האדם חי בצער ובשפלות, בשברון לב, בעצבות ובמרה שחורה, אינו יכול לזכות לשום חכמה. כי שברון לב הוכח שהוא מאמין בהטבע. חכמה הוא למעלה מהטבע, אם האדם מקבל עליו היסורים, באהבה אמיתית, ומאמין שהכל עושה הקב"ה, וכל מה דעביד רחמנא לטב עביד, רק הטוב הוא בהסתרה, אבל בעצם הוא טוב אמיתי, אזי הוא נתקשר להחכמה האמיתית, ואין לו צער ויסורים, רק הוא מקבל הכל באהבה ובשמחה, ואז נתקשר להחכמה האמיתית, ונתעלה, ונעשה ליבו למעלה.

איתא בגמרא (ברכות סב.) סמא דיסורים שתוקותיא. מהו פירוש שתיקה? כמו שאמרו: סייג לחכמה שתיקה, על דרך שנאמר אצל אהרן 'וידום אהרן'. לקבל היסורים באהבה, והקב"ה יעזור שלא יהיה לשום איש ישראל יסורים, אבל כן צריך לעשות למי שיש לו.

'חכמה' נקרא 'שמן', כמו שנאמר 'ושמן על ראשך אל יחסר', זהו ענין של חכמה. הענין של חנוכה - אומר הפרי הארץ - הוא: כשהיוונים נכנסו להיכל, וטימאו כל השמנים, פירוש, טימאו כל עניני של שכל, טימאו כל הטבע, אבל נשאר פך אחד בחותמו של כהן גדול, פירוש שראו בכל הטומאה את השגחתו הפרטית של הקב"ה, חותמו של הקב"ה הוא אמת, האמונה פשוטה. בזה נתעלה,

לא יחשוב אדם מעולם: אינני במדריגה זה, הרי תראה כיצד נראית תפילתי, לימוד התורה שלי, ושאר עניני עבודת ה', המה במדריגה פחותה... חלילה! אין דבר כזה! כמו שאיתא בגמרא (יבמות קה:) שבשעת התפילה צריך האדם להיות עיניו למטה ולבו למעלה. עיניו למעלה פירש, שיהודי צריך לחיות באמונה פשוטה שהשגחתו ית"ש, משגיח עליו אפילו מטה מטה, הקב"ה הרי הוא זן ומפרנס מקרני ראמים עד ביצי כינים, וכל איש ישראלי צריך לחיות באמונה פשוטה, ולהאמין בההשגחה פרטית, שעל כל אדם, ועל כל בריאה, כל דבר שנמצא בעולם הזה, על הכל יש השגחה פרטית מהקב"ה. ואינו תלוי כלל במדריגת האדם.

בודאי שהאדם צריך להיות חרד וירא ה', וצריך להתקרב להקב"ה, ולקיים התורה והמצוות, ולא לעבור עבירות, אבל אין זה משנה בענין השגחתו ית"ש בעולם.

כשהאדם עומד להתפלל, צריך להיות עיניו למטה, דהיינו להאמין שהקב"ה מצוי אפילו כשהאדם נמצא מטה מטה, בשפל המדריגות ח"ו, לא יהיה כזה אצל כלל ישראל, אבל עכ"ז משגיח הקב"ה עליו, הוא מביט עליו, ויש עליו השגחתו הפרטית בשוה לכל אדם שבכל המדריגות.

ואם יחשוב כך - אומר הפרי הארץ - יהיה אח"כ ליבו למעלה, יוכל להתקרב להקב"ה בהתקרבות נפלאה, וזה יגרום בעזר ה', שגיביה עצמו ממטה מטה, ויתעלה מעלה מעלה.

יוסף הצדיק נאסר בתפיסה במצרים, בבור עמוק, ובטח בה'. אבל ברגע שאמר

צריכין להרכין עצמו, אבל זה מביא אור גדול!

אבל צריכין להאמין באמונה פשוטה, על ידי שאנו מתקרבין להקב"ה, שאין שייך שום מצב ברוחניות ובגשמיות, אין שום דבר בעולם, שהקב"ה מביא על האדם, שיעשה לאדם שיאבד. אנו צריכין להאמין באמונה פשוטה, ולפרסם הניסים, להודות ולהלל להקב"ה על המצב שהוא כמו שהוא, וע"י כך נתעלין, ונתעלין, ונתקרבין להקב"ה, עד שרואין עין בעין הניסים ונפלאות בגלוי.

והאמינו בזה. וראו פלא והפלא, כי בתוך הפך קטן ההיא שבתוך הטומאה הגדולה, נעשה נס פליאה, והדליקו ממנה לשמונת ימים.

וזהו עבודת הקודש שלנו בימי החנוכה, לצאת מכל היסורים, לצאת מהייאוש, לצאת מהקושיים, לצאת ממחלוקת, כעס, קנאה, שנאה, תאוה, וכבוד. להניח עצמינו באמונה פשוטה, בהשגחה פרטית. מדליקין הנרות בלילה, בסוף חודש, כשאנו מאיר הלבנה. מדליקין הנרות למטה מעשרה טפחים,

מעשה בהסיד אחד

שלא לבייש שום יהודי! וזה בא רק ע"י חכמת התורה.

יהודים יקרים הקדושים! כשיהודי רצה באמת שלא לצער שום יהודי, בא לו חידושים גדולים מהשי"ת, כיצד להינצל שלא לצער שום יהודי. ותתבונן נא, הראש ישיבה היה מוכן שהיהודי יסבור שהוא הוצרך לילך להפיסיכאטער, הכל בכדי שהזולת לא יתצער על ידו.

הכח והסגולה הנדולה לומר ולהאמין "אין עיד מלכדו"

סיפר יהודי, שאביו היה לו גן ילדים. ביום מן הימים הגיע אליו כתב מן הממשלה שהוא צריך להציב לבית המשפט בערכאות של עכו"ם, כי מקומות אלו אם זה מוכר מהממשלה, מקבלים תקצובים מן הממשלה, והממשלה עשו חשבון, שהיהודי ח"ו גנב ממון מהממשלה.

כינה יתירה שלא לצער הזולת

הגאון רבי אברהם גנחובסקי זצ"ל, ראש ישיבת טשעבין, הצריך פעם אחת ללכת עם אחד מתלמידיו לפסיכאטער. כשיצא מחדרו של הפסיכאטער מצא שם אברך מתלמידיו, שיושב שם ומצפה ליכנס להפיסיכאטער. הבין הגר"א גנחובסקי שהלה יתבייש מאוד מהראש ישיבה שגילה סודו...

כברק נצנץ במוחו עצה נפלאה, מגדול אהבת ישראל שלו! הוא ניגש אל האברך ושח לו באזנו, ואמר לו: "אבקש ממך, בל תספר לשום בר אדם שמצאת אותי כאן, כי אני יתבייש מאוד מזה, זה יהיה לי בזיונות גדולות, אבקש ממך תרחם עלי, אל תספר שהייתי כאן!".

התשמעו?!... הגר"א גנחובסקי נוהג היה לאמר: צריך להיות לאדם חכמה יתירה האין

לא יעבור בין ב' נשים. ניגש להנשים וביקש בדרך כבוד: "אין כוונתו לרע, ואיני רוצה לפגוע בכבודכם, אבל אם יש לכם ברירה, אולי יכולין לזוז קצת שאוכל לעבור?". אמרו לו הנשים: "מה הבעיה? אנו טמאים? אסור לעבור בין ב' נשים?". הם נפגעו מאוד. אמר להם: ח"ו, אלא אני יהודי, וכתב בתורה, ומבואר בגמרא, שיש סכנה לעבור בין ב' נשים, וגם אשה אסורה לעבור בין ב' אנשים, אבל ח"ו, אינני מזלזל בכם, ואינני מחשיבכם כמדרגה נמוכה ממני, ח"ו, ואני מבקש מכם, תזוזו בצד, שאוכל לקיים את תורת. והם זזו, והודו לו, ונתנו לו ברכה.

הוא נכנס לבית המשפט, והשופטות מרמזה לו בידה, כמי שאומר, שאנו מוכרין... הוא התיירא מאוד, הוא אינו מכיר נשים! הוא אינו מכיר שופטות! קראו שם את התביעה נגדו, ויקרא השופטות: היהודי זה, הוא איש צדיק! ואי אפשר להיות שמעשיות אלו יהיו אמיתיים!". ואמרה, שיצאו ויתפשו ביניהם. והממשלה, הקטיגורים טענו: "לא! אנו מצאו ראיות חזקות לגיבתו!"... אבל השופטות באחת: "אינני רוצה לשמוע! אני יודע שהיהודי צדיק! היהודי הוא איש צדיק, ואי אפשר להיות שהוא עשה שלא כדין!".

ומי היתה השופטות? היא היתה אחד מהנשים שעמדו קודם המשפט אצל המדריגות. והשופטות טענה, אם הוא מקפיד על הגמרא שלא לעבור בין שתי נשים, ובאצילות ובתמימות ביקש מהם שיוזזו אל הצד, הוא לא עשה עוולות, אי אפשר להיות!

אותו יהודי נכנס כרגע בפחד גדול, כי כל אחד הרי יודע, כי עבודה קשה להינצל מתביעה מהממשלה, צריכין לשכור עורכי דין, אין זה עובדה פשוטה. אבל אותו יהודי התחזק באמונה פשוטה, באמונה ובטחון גדולה וחזקה, בהתקרבות להקב"ה חזק. הוא שכר עורך דין לסכום קטן, עורך דין שאין לו נסיון הרבה, הוא עדיין מתחיל. שכרו שיעמוד לימינו. ומה היתה כוונתו? לצאת ידי השתדלות! ומה עשה מקודם? הלך ממקום למקום ודבק מודעות מגודל הענין לומר 'אין עוד מלבדו', ועורר שצריכין לחיות באמונה פשוטה בהקב"ה, האין עוד מלבדו, וזה חזר לעצמו עד יום המיועד להמשפט.

כשהגיע יום המשפט, אסף את ילדיו, ואמר להם: "בני חביבי! אנו יאמרו עתה ביחד, מאה פעמים 'אין עוד מלבדו'!" והוא תירגמו בטיב טעם ודעת לילדיו, אין לנו כלום בעולם, אפס זולתו, אין שום כח שיוכל לעשות לי כלום, אין שום אחד שעושה לי רע, אין שום בריה שיוכל לעשות לי מאומה רק הקב"ה, וכן גמרו לומר בכוונה אין עוד מלבדו. ובגמרו לומר האין עוד מלבדו, הלך לבית המשפט, והביט על המודעה על הכותל באיזה קומה צריך לילך בערכאות, ושם כתוב שהוא צריך לילך לקומה שישית. כשעלה שיש, ראה מכתב שמפאת שמתקנים החדרים בקומה שישית, צריכין לעלות עוד קומה, לקומה השביעית. וקומה אחת לא רצה לעלות עם העלעוועיטער (מעלית), ועלה במדריגות. כשהגיע להמדריגות, עמדו שמה, שתי נשים, מצד אחד ומצד השנית, ונמצא שאם יעלה יצטרך לעבור בין ב' נשים. בשום אופן, הוא

שהוא לא יכול להדליק שם, כי יש שם אסלה, וצריך למצוא לו מקום אחר.

הם לא הבינו על מה הוא מדבר. מה מבין גוי? גוי לא רוצה להבין, והשומרים בבית סוהר הרי אוהבים להציק ולרדוף בני אדם. והוא החל להתחנן ולהתחנן, עד שהסכימו לקרוא לגנרל הגדול, המפקח הראשי של כל בית הסוהר, שיבוא לשמוע את בקשתו.

המפקח הראשי הגיע, מובן שהוא דיבר אליו בכבוד מלכים, הודה לו על שבגדול הגיע, אך החל ללמד אותו את השולחן ערוך, שאי אפשר לברך שם, ואינו יכול לקיים את המצווה שם, ושלמרות שקיבל אישור להדליק נרות חנוכה - כאן אי אפשר.

נס משמיים, המפקח הגדול אמר לו: תגיד, מה? בוא לחדרי, למשרד שלי, שם תוכל להדליק נרות חנוכה. נס שלא בדרך הטבע! וכך הוא הלך עם שני השושבינים הללו, שני השומרים משני הצדדים, והמפקח מאחור, והם צועדים.

באמצע הדרך הוא חושב לעצמו: הרי קיבל אישור לחצי שעה, ומכיוון שהקדוש ברוך הוא ממילא נמצא שם, והוא קרוב לה' יתברך, מדוע שלא ינצל זאת לבקש בקשה נוספת? אולי יתחרטו, אולי יכעסו? אבל הוא הרי מדבר אל ה' יתברך... נורא! הוא אומר למפקח: על פי ההלכה, שלושים דקות אכן מספיקות להדלקת נר חנוכה, אבל מכיוון שהוא יהודי חסידי, ובחב"ד נהוג לשבת לפחות חמישים דקות ליד המנורה, האם ירשה לו לשבת לפחות חמישים דקות? מובן שהמפקח הסתכל עליו כעל אדם שאיבד את שפיותו, אני נותן לך שלושים דקות, אני נותן לך

יצאו לחוץ והתפשרו הממשלה עמו, שיתן מאתיים דאלער להם, והם ביטלו התביעה נגדו.

אמונה. ביטחון. נאולה - גם חנוכה של הרב ריבשקין

מכיוון שחנוכה קרב, נספר את הסיפור שסיפר רבי שלום מרדכי ריבשקין הי"ו:

זו הייתה הפעם הראשונה בחנוכה שישב בבית הסוהר. עוד לפני חנוכה החל לדאוג כיצד יוכל לקיים את מצוות נר חנוכה. הוא שלח מכתב לעסקנים ולרב בית הסוהר, ואכן קיבל אישור להדליק נרות חנוכה.

בלילה הראשון של חנוכה הגיעו שני שומרים, הוציאו אותו מתאו, והכניסו אותו לחדר שבו הייתה מנורה, נר אחד ושמש. השומרים יצאו ואמרו לו שכאשר יסיים, שידפוק חזק על הדלת והם יוציאו אותו.

כשהוא מסתכל סביבו, הוא רואה שבחדר יש - סליחה על הבוטות - אסלה פתוחה, ואי אפשר לכסות אותה. הוא לא רוצה לברך ולהדליק נרות חנוכה במצב כזה. הוא חושב לעצמו: אבל אחרי הכל, עדיף כך מאשר כלום, לא? ואז החליט: ריבונו של עולם, אני הרי בידי הקדוש ברוך הוא, אין כאן שומרים, אין כאן בית סוהר, אין כאן מפקחים. יש רק בורא אחד בעולם, אני לא מפחד מאף אחד, אני צריך להשתדל, ומה שהקדוש ברוך הוא יעשה - זה מה שיהיה!

הוא מתחיל לדפוק על הדלת, השומרים חוזרים ושואלים אותו מה קרה. הוא אומר להם

את חדרי, מה אתה רוצה? אבל הוא המשיך
להסביר את גודל העניין שבשיבה למשך
חמישים דקות.
המפקח שואל אותו: תגיד לי, כשאתה יושב
עם משפחתך, כמה דקות אתה יושב איתם ליד
נרות החנוכה?!

הוא פשוט לא האמין למה ששמע...
ובהתרגשות עצומה אמר: הקדוש ברוך הוא,
אתה כאן איתי אבא, אין לנו מלך אלא אתה, יש
רק בורא אחד ויחיד, אין עוד מלבדו!

הוא עונה: בערך שתיים עד שלוש שעות,
ולעיתים קרובות יותר, שרים, אומרים דברי
תורה!
כך עשית?!

קול פנים מאירות

א"ר: 845-414-0076 | א"י: 072-370-1823 | ענלאנד: 0330-350-3190 | ארגנטינה: 5411-
אנטווערפן: 2152-7691 | 323-346-0673 | מאנטריאל: 438-228-2500

צו ערהאלטן אונזערע גליונות יעדע וואך, שיקט צו:

gilyonospm@gmail.com

הפצת הגליון השבועי בעיר

מאנטשעסטער נתנדב

לזכות ארי' בן חי' לאה חילה וזו' מינה בת רבקה

להפקד בזרע של קיימא בקרוב

לזכות רפואת משה בן שרה דבורה

לזכות רפואת רפאל חי' בן שרה

לזכות רפואת הילד ארי' בן רחל

קחו חלק בהארת לבבות ישראל! לסייע בהפצת הגליון

במאנטשעסטער, לכבוד שמחה, או לעילוי נשמות יקיריכם, התקשרו:

07547686514

הצעה מיוחדת לתושבי מנצ'סטר: תמורת 2 פאונד בלבד

לשבוע, תוכלו לקבל את הגליונות והקונטרסים ישירות

לביתכם באמצעות הדואר. אנא צרו קשר עם המספר הנ"ל

כדי להירשם.

ברוב עם הדרת מלך: הננו להודיע בזה, אשר כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

ידליק את הנרות בהיכל בית מדרשינו בלי"ל זאת חנוכה הבעל"ט בשעה: 8:30

אור לנתיבות

הכנה למצוה במקום הירדור מצוה; מהי עדיף?

מישהו שאל אם הוא יכול להכין פתילות בעצמו, אך הן אינן בוערות יפה כמו אלו הקנויות. איזו מהן היא הירדור מצוה גדול יותר?

התשובה לכך היא שאם הפתילה בוערת, מאירה כראוי ובווערת היטב, אין נפקא מינה. אם אדם רוצה לקיים את המצווה בעצמו בגופו ובידיו, להשקיע בה מאמץ, להראות את חיבתו להמצווה, ולעשות זאת בזיעה כפי שהקפידו חסידים ואנשי מעשה לעשות, בין אם היא בוערת כך או כך, לא מצאנו בשום מקום שיש הבדל באופן שנראה האור.

אך אם הפתילות שלו אינן בוערות כלל, כבות, או אינן פועלות, והוא אינו מקפיד דווקא לעשותן בעצמו, והשאלה היא רק לגבי היופי, אז כמובן, הירדור מצוה הוא אש יפה. כל מה שעושים לשם הירדור מצוה, ככל שזה יפה יותר, כך עדיף. אך חלק מהירדור מצוה הוא גם שאדם רוצה לקיים את המצווה בעצמו, וידי חובת המצווה יוצאים בין אם היא בוערת כך ובין אם כך. לא מצאנו שיש לעשות אש מסוג מסוים. כמובן, מצוה יפה, הירדור מצוה נכון, אך לא נכתב שיש עניין מיוחד בסוג האש מיוחד. העיקר הוא שתבער, שיראו שזו מנורה.

אמנם, אנו מוצאים בפוסקים דיונים האם פתילה עבה יותר או דקה יותר. כמובן, אפשר להכין נר יפה, שהוא המאור, או אור יפה, אש יפה. אצל רוב הפוסקים איננו רואים שהם דנים אלא דווקא על הנר עצמו, לא על האור, על מהות האש. הם מדברים על גוף המנורה, על השמנים, על הפתילות, לא על האור עצמו, שאדם צריך להתבונן בצורת האור. אמנם מדובר על אש יפה, שאם בוערת אש, הרי במציאות בוערת אש. אבל מה? הפתילה הקנויה אכן בעלת צורה יפה יותר של האש. לעומת זאת, הרבה פעמים כאשר אדם מכין פתילות בעצמו, האש אינה בעלת הצורה היפה ביותר. על כך לא מצאנו בפוסקים שיש להחמיר ולהקפיד כל כך.

ואם אדם מרגיש שהכנת הפתילות, זה חלק מהכנתו למצווה, זו שותפותו במצווה, חלקו במצווה, מדוע שלא יכין את הפתילות בעצמו? אבל אני רוצה להוסיף משהו: אפשר ללמוד, לשאול אחרים, לברר. למה אתה צריך לקנות פתילות? למה שלא תשקיע מאמץ בלברר

אצל אנשים? שאל את זה, שאל את זה, שאל אחרים. גם אני פעם לא ידעתי להכין פתילות, התקשיתי מאוד בהכנת פתילות, וגם אני חשבתי לעצמי לפני שנים שאקנה פתילות. עד שהחלטתי: אאמו"ר שליט"א הכין בעצמו, ככ"ז צוק"ל הכין בעצמו, ולמעלה בקודש כולם הכינו בעצמם, כל היהודים היראים שהכרתי הכינו בעצמם, רבותיי הכינו בעצמם. אז הסתובבתי וראיתי איך יהודים אחרים עושים, ושאלתי את כולם, עד שהגעתי לדרך אחת שבה הפתילות שלי יוצאות יפה, וברוך השם, הן בוערות יפה מאוד.

אפשר להשקיע מאמץ. הקדוש ברוך הוא רואה שאדם רוצה, ואדם עושה את הפעולות הנכונות, ההשתדלות הנכונה על ידי שאילת שאלות ובדיקה אצל אנשים אחרים, הקדוש ברוך הוא עוזר ויש סייעתא דשמיא. אבל אם אדם רוצה להרגיש, והוא ירגיש טוב יותר, מאושר יותר, חשוב יותר, אם המנורה שלו בוערת יפה, הוא יכול לקחת פתילות קנויות. פתילות קנויות אינן חסרון ואין בהם חששות, הן מיוצרות לשם מצוות חנוכה, הן אינן מיוצרות לשום מטרה אחרת. אף אחד לא משתמש בפתילות עם שמן לשום דבר אחר מלבד לכבוד מצוות חנוכה או שבת ויום טוב, ובימינו הן מיוצרות במיוחד על ידי יצרנים יהודים, זו אפילו לא שאלה, כמובן שאפשר להשתמש בהן לכתחילה. אבל יש הרגשה כזו של 'אני עבדתי על המצווה'. כמו במצות של פסח, אדם יכול לשאול שאלה, המצות הקניניות טעימות יותר, אולי הטעם גם טוב יותר, זה הרבה יותר טעים ממצות חבורה שהוכנו בעצמו בחבורה בלתי אומנים. אבל במצות חבורה, הזעתי על המצות, עבדתי על המצות, יש לי את החומרות שלי, יש לי את ההידורים שלי. לכן אנשים אוכלים מצות חבורה במקום מצות קנויות.

פירוש הדבר הוא שחלק מהמצווה ומהידור המצווה הוא המאמץ שאדם משקיע בה. הכנה למצווה היא עבודה גדולה, זו גדולה מהמצווה עצמה. אצלנו הכנה היא עבודה חזקה מאוד, ואני לא רוצה לאבד את העבודה הזו. ייתכן שהיא לא תבער יפה כל כך, אבל יש לי את ההכנה, יש לי את היופי של זה שהכנתי אותה בעצמי, 'מעשה ידי להתפאר', וגם בזה טמון יופי.

הצלחה וברכה וסייעתא דשמיא.

יכולים לשמוע תשובות בכל תחומי החיים על הקו של פנים מאירות, בכפתורים: 511

קונטרס
מאמר
דזמן

בלשון קודש

פרשת מקץ-חנוכה תשפ"ו

מאמר: זאת חנוכה

מאמרי

כ"ק מרן אדמו"ר
שליט"א

יגא לאור

על ידי מערכת פנים מאירות סיקסא
בסליו תשפ"ו

מערכת פנים מאירות

מכון להוצאות שיעורי כ"ק מרן ארמו"ר מפנים מאירות סיקסא שליט"א

יכולין לשמוע השיעורים:

בקול פנים מאירות

ארה"ב: 845-414-8211

845-414-0076

א"י: 072-370-1823

ענגלאנד: 0330-350-3190

ארנעמינג: 5411-2152-7691

אנטווערפן: 323-346-0673

לקבל הגליון ושאר גליונות מהמערכת יפנו:

gilyonospm@gmail.com

גם יכולין לשמוע השיעורים על: קול הלשון/פנים מאירות

מאמר: זאת חנוכה

דברי תורה אצל הגרות

זאת חנוכה היום. אנו יושבים ליד נרות החנוכה, זמן עת גדול בשמיים, כפי שמובא בספרים הקדושים. הגאון מווילנא זצ"ל מביא דבר נפלא: ישנם שישה מועדים בשנה שבהם אין אומרים הלל שלם. יש חצי הלל, ויש הלל שלם. הלל שלם הוא ההלל האמיתי; חצי הלל הוא רק מנהג. בפסח אומרים הלל שלם רק ביום הראשון, ולכן חסרים שישה ימים. בראש השנה אין אומרים הלל, אז זה שבעה ימים. ביום כיפור אין אומרים הלל, אז זה שמונה ימים. שמונה ימים בשנה אין אומרים הלל כשהיו צריכים לאומרו. לעומת זאת, אומרים הלל במשך שמונה ימים בחנוכה. פירוש הדבר שששת הימים הראשונים של חנוכה הם כנגד פסח, היום השביעי כנגד ראש השנה, והיום השמיני כנגד יום כיפור. מה שאפשר לפעול ביום כיפור בצום, בתשובה ובדמעות, אפשר לפעול בזאת חנוכה בשמחה, באמירת הלל, ובשבח והודיה לה'.

ידוע שהרוז'נר הקדוש זי"ע אמר שמה שצדיקים גדולים אינם יכולים לפעול בימים הנוראים, יהודים פשוטים יכולים לפעול בזאת חנוכה. אחרים אומרים שהוא אמר שמה שצדיקים פועלים אצל בורא עולם במשך כל השנה, יהודים פשוטים יכולים לפעול בזאת חנוכה.

בפרשה השבוע מביא ה"דעת זקנים מבעלי התוספות" מדרש. אם לא שהמדרש אומרו, אסור אפילו לאומרו, אבל זהו מדרש נורא. יעקב אבינו אמר לפרעה, "מעט ורעים היו ימי שני חיי", הוא נאנח בכבודות, שסבל רבות בחייו. המדרש, מדרש חריף מאוד, אומר שכאשר יעקב אבינו אמר זאת, ענה לו הקדוש ברוך הוא, "הצלתי אותך מלבן, הצלתי אותך מעשיו, השבתי לך את יוסף, ואתה מתלונן?! לא תחיה כל כך כמו

אביר יצחק. יצחק חי ק"פ שנה, ויעקב אבינו חי רק קמ"ז, ל"ג שנים פחות. כמניין שלושם ושלש המילים שיעקב אבינו אמר, מ"ו יאמר פרעה" עד סוף הפסוק "מגורי" - ל"ג המילים הללו שיעקב אבינו אמר, נגרעו מחייו.

הבה נבין זאת. איננו מבינים את יעקב אבינו; אין לנו יחס לקדושתו, אך כיוון שמדרש רבה אומר לנו זאת, הוא מלמד אותנו שלא להתלונן או לאנח על מצבים, כדי לזכות באריכות ימים ושנים. יהודי שרוצה אריכות ימים לא יתלונן או יאנח לעולם. ראה רק את הטוב שהקדוש ברוך הוא מעניק. זו הישועה של זאת חנוכה: לראות את הטוב, לדבר על הטוב, לחשוב על הטוב, להביע את הטוב, ולהודות להקדוש ברוך הוא על הטוב, ובאמת לשבח את הקדוש ברוך הוא על הטוב שהוא נותן לנו, על הטוב האמיתי שהקדוש ברוך הוא מעניק לנו.

בסוף הפרשה השבועית הקודמת מוזכר גם עניין פסח, כשחיפשו את הגביע. כתוב, "ויחפש בגדול החל ובקטן כלה וימצא הגביע באמתחת בנימין". ומכאן אנו למדים את הלכת בדיקת חמץ בגמרא בפסחים, דף ח'.

מה הקשר בין בדיקת חמץ לפסוק זה? ה"גל יעקב" מביא רעיון נפלא. הוא אומר: תקופת הימים הנוראים נמשכת עד זאת חנוכה. מזאת חנוכה כבר מתחילות ההכנות לפסח. פורים הוא כבר "שואלין ודורשין" שלוש שנים יום לפני פסח, כלומר פסח מתחיל כבר מפורים. הוא מביא רעיון נפלא: מזאת חנוכה ועד פורים ישנם שבעים ושניים ימים, שזה הגימטריא של "חסד". החסד, שמתחיל כעת בזאת חנוכה, נמשך עד פורים, ופורים הוא כבר שלוש שנים הימים שלפני פסח, כך שהוא נמשך הלאה עד פסח.

נרות החנוכה הם הכנה לנר של בדיקת חמץ. כבר עכשיו צריך לחשוב על בדיקת חמץ, על הישועות הגדולות שיהודים זכו בפורים ובפסח. כסלו, לפי סדר החודשים, הוא כנגד בנימין. חנוכה, שרוב חנוכה חל בכסלו, היא הכנה לשם ע"ב עד פורים, ואחר כך פסח. הוא אומר: "גביע" הוא י"ג ע"ב. חנוכה היא הי"ג מחילין דרחמין, ואחר כך מגיעה הע"ב. "באמתחת בנימין" - זהו בחודש בנימין, שהוא כסלו. הוא מאריך שם בעניין זה. לכן עלינו להרהר בכך כעת - הוא יורד לעומק רב יותר, אך אינני רוצה

להרחיב - אך מה שאנו רואים מכך הוא רעיון נפלא מאוד, שעכשיו מגיעים חסדים, אמנם זה טבת, זה שבט, אבל נמשכת גמר חתימה טובה של ע"ב פורים ופסח, הכל רחמים וחסדים.

לכן, כדי לעורר רחמים עלינו להיות במצב של רחמים. כל יהודי צריך להשתדל לחשוב ברחמים ובחסדים, לדבר רחמים וחסדים, ולעסוק ברחמים וחסדים, הן בין אדם למקום והן בין אדם לחברו. אם אדם נוהג ברחמנות ובחסד כלפי חברו, אם הוא רואה רק כמה כל אחד מייטיב לו, והוא רואה כמה יהודים טובים, והוא רואה את טובת כלל ישראל, והוא מביא שמחה לכל אחד מישראל, הוא יודע כיצד לעבוד את ה' מתוך רחמים וחסדים גלויים.

היום מצאתי, בחידושי הר"י מלוניל במסכת שבת, חידוש פלאי פלאים. הוא אומר: קרה נס ליהודים, ואנו מדליקים מנורה במשך שמונה ימים. הוא אומר: פרעה לא גזר נגד מצוות; הוא גזר רק נגד גופם. גזרת יון הייתה נגד מצוות; הם לא אפשרו לקיים מצוות. לכן הוארכה חנוכה להיות היום טוב לא רק ליום אחד כמו פורים, אלא לשמונה ימים, כדי לזכור את הנס. הוא אומר: גם אם לא היה נס עם השמן לשמונה ימים, עדיין היה זה נעשה לשמונה ימים - כך הוא כותב - מדוע החג הוארך לזמן כה רב, כמו החג הארוך ביותר המוזכר בתורה, שהוא סוכות עם שמיני עצרת, שמונה ימים, כך גם זה נעשה שמונה ימים. הוא אומר, בשנה הראשונה הם לא הדליקו נרות; הם הודו ושבחו את ה' בדיוק כמו בכל שאר החגים. וכאשר קרה נס שהשמן בער במשך שמונה ימים, הם הוסיפו עוד דבר שידליקו גם מנורה. הוא אומר, שמלכתחילה שמונה הימים כבר היו קבועים.

והוא מביא גם, מובא במגילת חשמונאים, שיהודים לא יכלו לקיים את מצוות הסוכה; היוונים גם ביטלו זאת. כך כתוב במגילת חשמונאים, הם ביטלו את מצוות הסוכה. ואפשר להוסיף להר"י מלוניל, שזו הסיבה לכך ששמונת הימים נקבעו מלכתחילה, מכיוון שהם יכלו אז לקיים את מצוות הסוכה, שהוא החג הארוך ביותר. זוהי דרישה של אמונה, אך הבה נבחן גם שסוכות הוא "זמן שמחתנו", ובדיוק כפי שבחנוכה מתחילים ע"ב הימים עד פורים, כך הוא הושווה ל"זמן שמחתנו".

אבל יש על כך שפת אמת חזק יותר. כשרואים את השפת אמת, מבינים היטב כיצד "זמן שמחתנו" נכנס כאן. השפת אמת אומר שכפי ששמיני עצרת הוא "מאסף לכל המחנות", הוא מכיל את שני ימי ראש השנה, עשרת ימי תשובה, יום כיפור, ואחר כך סוכות, כך נוצר יום אחד לאסוף את כל המחנות. הוא אומר, אותו הדבר הוא בזאת חנוכה. חנוכה היא שבעה ימים. זאת חנוכה נקבע להיות "מאסף לכל החג", שכל ההשפעות הטובות מכל החג, כל האור הגנוז, וכל קבלות, וכל הישועות, וכל ההשפעות הטובות שהיו ליהודים, מתרכזים היום. כפי שאנו אומרים בשמיני עצרת, שכל הימים הקדושים הם הכנה ל"אתה הראת", כך גם כל ימי חנוכה הם הכנה להלל של זאת חנוכה. בזאת חנוכה, כאשר אומרים הלל, צריכה להידלק אהבה, שבת, הודיה, התלהבות עם געגועים וכיסופים להקדוש ברוך הוא, כשנזכרים רק, שבעת הימים עברו, והנר השמיני כבר נדלק, באור קדוש כזה, בקרבה כזו, בדבקות כזו שהמנוחה מעניקה בהנאה כזו, בהארה כזו המאירה בזמנים הקשים שלנו בגלות, אה, אומרים הלל. זהו העיקר של זאת חנוכה, כך מביא השפת אמת.

כעת, בספר "קרן ישועה" - זה היה רבי יהושע בן רבי צבי אלימלך, בן רבי דוד בן רבי צבי אלימלך, מצאצאי הבני יששכר - הוא מביא את הדברים הבאים: הרמב"ם אומר, "מצות נר חנוכה מצוה חביבה היא עד מאוד וצריך להיזהר בה". הוא אומר דבר נפלא, תינהן, צריך לדעת איך לחשב. לפי קביעות השנה של חודש כסלו, הוא לפעמים מלא (ל' יום) ולפעמים חסר (כ"ט יום). כך זה עובד: אם כסלו מלא, כמו השנה, יש לנו רק יומיים חנוכה בטבת, כמו עכשיו, יום ראשון ושני. ואם כסלו חסר, אז חנוכה חל לשלושה ימים בטבת. לכן, הוא אומר: אם כסלו חסר, אז כ"ה כסלו, כ"ו כסלו, כ"ז כסלו, כ"ח כסלו, כ"ט כסלו, א', ב', ג' טבת. זה מסתכם ב-קמ"א, שזה הגימטריא של "מצוה". "כי נר מצוה ותורה אור". נדליק לפי ימי המצווה. אם כסלו מלא, אז ימי חנוכה הם כ"ה, כ"ו, כ"ז, כ"ח, כ"ט, ל', א' וב'. זה מסתכם ב-קס"ח, שזה הגימטריא של "מצוה חביבה". הוא אומר, רוח אלקים דיבר בו ברמב"ם הקדוש, שכינה את נרות החנוכה "מצוה" ו"מצוה חביבה", כי יש שנה שבה זו מצוה, ויש שנה שבה זו מצוה חביבה. שני ימי ראש חודש, כמו השנה, זה "מצוה חביבה". כך כותב ה"קרן ישועה". זה דבר מדהים. והשנה, "מצוה חביבה", ניתן לפעול ישועות גדולות רבות.

הייתה משפחה בבורו פארק. הם נהגו להתכנס פעם בשנה בחנוכה בבית הסבא והסבתא. ולכבוד מסיבת חנוכה, כל הילדים והנכדים היו מתאספים. הסבתא אהבה לבשל מאכלים טעימים בטוב טעם, וכולם נהנו לבוא. היא גם נהגה להכין סוג מסוים של מאכל חלבי מטוגן שכולם אהבו מאוד ונהנו ממנו, וכולם רצו עוד ועוד. כעת, בשנים האחרונות, החליטה סבתא של המשפחה שכל שנה במסיבת חנוכה היא תארוז לכל אחד קופסה קטנה מהמאכל שכל ילדיה ונכדיה אהבו, כדי שייקחו הביתה. ומטבע הדברים, כולם היו מרוצים, כולם הסתלקו לביתם. היהודי המספר את הסיפור, אחד מהנכדים שם, קיבל גם קופסה עם המאכל, והוא הלך הביתה.

לפי התוכנית שלהם במשפחה, אשתו הייתה אמורה לנסוע למקום כלשהו למחרת. אשתו אמרה לו, "את הקופסה שסבתא נתנה לך עכשיו, תאכל מחר לארוחת ערב. שמור אותה לעצמך למחר בערב לארוחת ערב."

אכן, אשתו הלכה לאן שהייתה צריכה ללכת, והיא כתבה לו הנחיות כיצד לחמם זאת, כדי שידע ולא יישרף. ובכן, היא נתנה לו, כפי שאומרים, הוראות.

הוא חזר הביתה בערב לאחר תפילת ערבית להדליק את נרות החנוכה, והוא חשב שהוא ידליק את נרות החנוכה, יאכל ארוחת ערב, ואז יצא לראות את נרות החנוכה אצל האדמו"רים ויהודים יראי שמיים אחרים בעיר. הבית היה אז ריק למדי. אז הוא שר והדליק את הנרות. לאחר ההדלקה הוא גם כיבה את השמש, כי הוא רצה לצאת מהבית. הוא חשב, כמה שפחות אש עדיף. אז הוא כיבה את השמש. הוא גם כך לא היה אמור להיות בבית, הוא יוצא, אז הוא כיבה אותו.

הוא מוציא את הקופסה עם האוכל, שם אותה בסיר, ורוצה לחמם אותה, אבל הגז לא נדלק. החשמל לא עובד. נו, כמו כל הגברים כשהם לבד בבית... הוא בצרה, הוא מסתובב לכאן, הוא מסתובב לשם, זה לא עובד. הוא מחפש גפרור, הוא לא יודע איפה יש גפרורים, הוא לא מוצא גפרורים. הוא לא יודע איפה הכף והמזלג, הוא פשוט לא יודע איפה. הוא לא מוצא גפרורים. עד כמה שהוא יודע, אין גפרורים בבית; הגפרור שהיה מוכן לנרות חנוכה היה רק גפרור אחד, מוכן, ואין לו גפרור.

אז, הוא חושב לעצמו, הוא ייקח מהחנוכיה. אה, רגע, השמש הרי כבוי. הוא חושב כך, הוא חושב כך. נו, הוא התחיל לחשוב, הוא יעשה היתרים, נרות החנוכה אחרי חצי שעה, לא כל כך הרבה זמן. והוא חייב הרי לאכול, חנוכה היא גם מצווה לאכול. להיות רעב גם היא אינו ענין מסוגל כל כך. וכך, היצר הרע התחיל ללמד אותו שולחן ערוך גדול. ואז, באמצע, הוא חושב לעצמו, "מה אני, לגמרי משוגע? למה שאגע במנורה? אסור לי לגעת במנורה, אסור להשתמש בהם. אני לא צריך אוכל, אני לא צריך כלום." והוא בורח במהירות מהבית לפני שהיצר הרע ישלוט בו עוד יותר. הוא כבר ימצא משהו, לעקאך וברנדי איפשהו. נו, טוב.

הוא חוזר הביתה, והטלפון מצלצל ומצלצל ומצלצל. בן דוד מתקשר ושואל אם כבר אכל את המאכל הוא אומר לו, "לא, לא אכלתי, לא היה לי אש." הוא סיפר לו את כל הסיפור. הוא אומר, "הניסיון הזה הציל אותך. השמן היה מקולקל. מי שאכל אותו נאלץ ללכת לבית החולים." מה שהפך את השמן המקולקל למסוכן זה לא פשוט; זה גורם לחיידק בקיבה. הוא אמר שהמנורה הצילה אותו. הוא הצליח להתאפק, הוא למד את השולחן ערוך הפשוט, לא את השולחן ערוך של היצר הרע, ובטנו ניצלה. כך מספר היהודי את הסיפור.

האמת היא שזהו אינו סיפור כל כך פשוט כשמעמיקים בו. לאנשים יש את זה תמיד. פירוש הדבר הוא שיש כאן משהו אחר. תמיד יש לנו את השולחן ערוך, בין אדם למקום ובין אדם לחברו. תמיד יש לנו זמנים שבהם היצר הרע מלמד אותנו דברים, הוא מלמד אותנו שולחן ערוך. ואנו משכנעים את עצמנו שאני אנצל, מרגישים, "אין לי ברירה, זה מצב." אדם צריך לדעת דבר אחד, זה כלל שחובה ללמד ילדים ולעצמנו: שום דבר בעולם לא יכול להגן על אדם יותר מאשר שמירת התורה. התורה! לצום עשרה ימים זה לא כל כך מסוכן כמו לאכול יום אחד ולגעת במשהו. מובן, כשמדובר בפיקוח נפש, זה דוחה תורה, זה ודאי מגן ומציל, זו התורה, זו התורה, לכן זה מגינה ומצילה, אבל כל עוד התורה לא מצווה לעשות זאת, חייבים להימנע. אנשים חושבים לעיתים קרובות, נו, אני בדרך, זה לא מסוכן, אני מחויב, גמילות חסדים. שום דבר! התורה חייבת להיות המדריך העליון לאדם, היא מצילה ברוחניות ובגשמיות, ללא כל התירוצים המעוותים האלה, זה לא נחוץ, זה חבל. ייתכן שההיתר אכן תקף, לפעמים

ההיתר תקף, אבל לשם מה? מה תעשה עם זה? התורה היא מגינה ומצילה, היא מגנה עליך, היא נושאת אותך, היא מנחה אותך, היא בונה אותך.

אך ברצוני לסיים בעוד דבר אחד על זאת חנוכה. אומר השם משמואל, אתה יודע מה זה חנוך לנער? תגרום לו תמיד להרגיש התחדשות. אל תרשה זאת, אל תבוא כל יום לילך עם אותה "בוקר טוב", עם אותה "לילה טוב", עם אותו ארוחה, עם אותה ארוחת בוקר. עשה חדש, צלחת אחרת, כוס אחרת, ניגון אחר, אחרת... אל תיתן לו את אותו הדבר. לעיתים קרובות חשבתי, לפעמים אתה נותן בקבוק לתינוק, הוא לא רוצה לקחת אותו. תן לו צבע אחר והוא ייקח אותו, עשה התחדשות. "חנוך לנער" אומר השם משמואל כאן על חנוכה, לכן הוא אומר שחנוכה היא גם על חינוך, היא על חידוש. כל יום מדליקים נר חדש, אומרים הלל שלם. זה הכל, הוא אומר. הב"ח אומר שלכן הגיעו גזרות השמד, כי אנשים נהיו בעצלות, בקרירות ובהתיישנות. מה זה? אנשים של הרגל. שלא יעשו התחדשויות, הם לא מחדשים את עצמם. הכהן הגדול, הוא אומר, היה צריך להביא מנחת חביתין בכל יום. אתה יודע למה הוא היה צריך להביא מנחת חביתין כל יום? התחדשות. כהן גדול לא יכול היה להיות בשגרה. הוא היה צריך להפוך לכהן גדול כל יום.

הוא מביא נקודה מעניינת. אנו רואים שהכול בעולם סובב סביב שבע. שבע ברכות הם שבעה, חס ושלוש לאחר מאה וחמישים יושבים שבעה. שבע היא השגרה, אחרי שבע היא נרדמת. היא לא עוברת את שבע. כל שבעה יש התחדשות. שבוע הוא שבעה ימים. אין חג ארוך משבעה ימים. לכן איתא "שמיני רגל בפני עצמו". כי כבר צריך התחדשות, זה ארוך מדי. כבר צריך לעשות אותו חג בפני עצמו. הקדוש ברוך הוא ברא הכול כך שאדם לא יכול לסבול משהו יותר משבעה ימים ללא התחדשות. כל שבעה ימים משהו חייב להתחדש. כך אנו רואים את המציאות, העולם נוצר כך. כל שבעה ימים יש התחדשות בעל כרחך.

יש פסח, הוא מיועד לשבעה ימים. כי אחרי שבעה ימים הוא נגמר, פסח כבר ייעלם. החג היחיד שיש לו יום שמיני הוא שמיני עצרת, "רגל בפני עצמו", חג נפרד. הוא לא יותר, הוא לא ממשיך הלאה. יוצאים מהסוכה, כבר אי אפשר יותר. זה ארוך

מדי. שבעה ימים זה המקסימום שאפשר. ואז מגיעה חנוכה. מה עושים עם חנוכה? חנוכה היא שמונה ימים. מה עושים עם חנוכה? איך הם יכלו להיכנס ולעשות חנוכה לשמנה ימים? הם עשו זאת כך. לכן באו צדיקי הדור ואמרו, "זה לא מתחיל." זה "זאת חנוכה". חנוכה הסתיימה, זה שבעה ימים. היום זה "זאת חנוכה". זה חג נפרד, זה גמר הדין, זה מאסף לכל המחנות, זה כמו שמיני עצרת, זו זאת חנוכה! למה? אחרת אנשים היו נרדמים ליד נרות חנוכה. זאת חנוכה! זה עניין של התחדשות.

מכאן רואים רעיון חזק: אדם צריך לדעת שכדי להחיות את עצמו ואת ילדיו, עליו לעשות התחדשות. כל שבת איזו חידוש, כל כמה ימים איזו חידוש, במיוחד ברוחניות. הוא עושה התחדשות אפילו בגשמיות, כך מביאים את עצמנו לרוחניות. אומרים בתפילה "המחדש בטובו בכל יום תמיד מעשה בראשית". בשבת אומרים לנו שכל בריאת העולם תלויה בשבת. התשובה היא, שיש "המחדש בטובו בכל יום תמיד" בן שבעה ימים, שישה ימים כך, ואז באה שבת ועושה התחדשות, נגמר. כי אחרת אי אפשר להיכנס ליום ראשון הבא. זה לא עובד. צריך לעשות התחדשות, התחדשות בעבודת השם, להתחדש, להתחדש עם חידושים, חידושים בעבודה, חידושים בהודאה, חידושים בשמחה.

השי"ת יעזור שכל ישראל יזכו לגמר חתימה טובה, לשנה שמחה, לשנה מאירה, לשנה של ששון ושמחה, להשפעות טובות ברוחניות ובגשמיות ללא שום צער, יגון ואנחה, "משמועה רעה לא אירא נכון לבי בטוח בה". שנזכה להיות קרובים להקדוש ברוך הוא, לשמוע רק בשורות טובות, ישועות ונחמות, אך טוב וחסד, לעבוד את הקדוש ברוך הוא בהרחבת הדעת, נחת דקדושה, אריכות ימים ושנים טובות, שנים בריאות ומאירות, וישלח הקדוש ברוך הוא כל מיני ישועות, ונזכה לביאת גואל צדק במהרה דיין, אמן.

בס"ד

קהל פנים מאירות סיקסא

בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

76 Grove St. Monsey N.Y. 10952

צהודות ולהלל לשנך הגדול

שמחים אנו להודיע לבאי ומתפללי בית מדרשינו, ולכל אנ"ש הי"ז
כי ברצו"ה יתאספו הציבור
סבב עם החדת מלך לזנועלס באוהבם בשבת אחים גם יחד

הדלקת נרות חנוכה

זאת חנוכה הבעל"ט

ער השמיני ליל א' פרשת וצא

בשעה 8:30

בהיכל בית מדרש הגדול

על ידי כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

ושא מדבחות: בענין יום גמר החתימה וקבלת תפילות בזאת חנוכה
והאיך מקבלים האחות ימי החנוכה והאור הנגזר
למשך ימי החורף

ספר: כ"ק חסידים אורח

מסיבת לחיים לכבוד זאת חנוכה

ספירת חנוכה חנוכה חנוכה